

ORIGINÁL

38 Ca 3/98-25

Toto rozhodnutí je právoplatné – vyvěsiti
Městský soud v Praze
dne 21.12.1998

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Hany Veberové v právní věci navrhovatele: O [redacted] L [redacted], bytem [redacted] zastoupen JUDr. Janem Blažkem, advokátem se sídlem Kamenická 52/654, Praha 7, proti odpůrci: Magistrát hl.m. Prahy, pozemkový úřad, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: Pozemkový fond ČR, U Topíren 2, Praha 7, o opravném prostředku proti rozhodnutí odpůrce ze dne 14.11. 1997, zn.: PÚ 1500/96,

t a k t o :

Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, pozemkového úřadu ze dne 14.11. 1997, zn. PÚ 1500/96 se potvrzuje.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hlavního města Prahy, pozemkový úřad rozhodl dne 14.11. 1997 pod zn.: PÚ 1500/96 podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona č. 229/1991 Sb.) tak, že O [redacted] L [redacted] není vlastníkem pozemku č. kat. [redacted] v katastrálním území [redacted] obec hl.m. Praha. Své rozhodnutí odůvodnil pozemkový úřad tím, že dle jeho názoru není dán restituční titul, když rozsudek, na jehož základě došlo k přechodu vlastnických práv k pozemku na stát, nebyl zrušen podle zvláštních předpisů - zákona č. 87/1991 Sb., zákona č. 119/1990 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel opravný prostředek, ve kterém uvedl, že byl v roce 1971 nespravedlivě odsouzen, Vrchním soudem v Praze byl trestně rehabilitován a celý nespravedlivý rozsudek byl zrušen. Tím došlo k obnově jeho vlastnictví, jiný výklad by byl v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Pokud pozemkový úřad neuznal existenci restitučního titulu podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Sb., měl se zabývat restitučním titulem uvedeným v § 6 odst. 1 písm. r) citovaného zákona, neboť ztráta vlastnictví byla nepochybně způsobena politickou perzekucí jeho rodiny. Dále uvádí, že se obrátil na Obvodní soud pro Prahu 7 s návrhem na komplexní rehabilitaci jeho osoby s odvoláním na zákon č. 198/1993 Sb., neboť předchozí režim mu

znemožňoval podnikat, poškozoval ho, zatímco manželé Č. kteří se stali vlastníky nemovitosti, byly zvýhodňováni. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

K opravnému prostředku navrhovatel přiložil doklady z roku 1973, vztahující se ke koupi nemovitosti manželů Č., usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 29.1. 1998, sp.zn. Nt 1201/95 o zamítnutí návrhu na zrušení trestu uloženého navrhovateli a jeho manželce (a L. Č.).

Odpůrce ve vyjádření k opravnému prostředku uvedl, že na svém rozhodnutí trvá. Na tomto stanovisku setrval i při jednání u Městského soudu v Praze s tím, že dle jeho názoru nelze trestní postih navrhovatele z roku 1971 považovat za politickou perzekuci a navrhl potvrzení napadeného rozhodnutí. Navrhovatel ani jeho právní zástupce se k jednání, ač řádně obesláni, nedostavili.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě opravného prostředku rozhodnutí pozemkového úřadu a dospěl k závěru, že opravný prostředek není důvodný.

Ze spisového materiálu pozemkového úřadu vyplývá, že navrhovatel podáním ze dne 10.6. 1996, doručeným odpůrci dne 12.6. 1996, uplatnil u pozemkového úřadu nárok na vydání parcely č. kat. s tím, že požadovaný pozemek je ve vlastnictví fyzických osob, které získaly nemovitost za částku nižší než byl odhad. Pozemek přišel do vlastnictví státu na základě trestního rozsudku z roku 1971, který byl zrušen, proto se domáhá jeho vrácení. V dalším podání ze dne 7.8. 1996 uvedl okolnosti, za kterých byl zbaven vlastnického práva a okolnosti, za kterých nemovitost získali manželé Č., kteří ji neplatně převedli na svého syna. Dovozuje, že jeho nárok na vydání nemovitosti je oprávněný.

Ze spisového materiálu pozemkového úřadu dále vyplývá, že navrhovatel byl vlastníkem předmětného pozemku na základě kupní smlouvy ze dne 27.6. 1961. Rozhodnutím odboru výstavby Obvodního národního výboru v Praze 7 ze dne 6.11. 1962, sp.zn. Výst. 211183/62-p. 339 Tr. bylo povoleno na uvedeném pozemku umístění stavby rodinného domku a současně bylo rozhodnuto o přípustnosti stavby rodinného domku.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 10.12. 1971, sp.zn. 1 T 103/71, byl navrhovatel odsouzen pro trestný čin podle § 117 trestního zákona k trestu odnětí svobody a k trestu propadnutí majetku. Předmětný pozemek s tehdy již rozestavěným rodinným domkem přešel na základě tohoto rozsudku na stát, na základě kupní smlouvy ze dne 31.8. 1973, uzavřené mezi finančním odborem ONV Praha 7 na straně prodávající a manželů V. a M. Č. na straně kupujících, přešla nemovitost do vlastnictví manželů Č.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31.1. 1996, sp.zn. 5 Tz 10/95 bylo konstatováno, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 10.12. 1971, sp.zn. 1 T 103/71 byl porušen zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm.f) trestního řádu v neprospěch obviněného O. L., proto byl tento rozsudek v části týkající se O. L. zrušen podle § 269 odst. 2 trestního řádu.

Na základě uvedených podkladů bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Ze spisového materiálu pozemkového úřadu je patrné, že navrhovatel uplatnil svým podáním ze dne 10.6. 1996 u pozemkového úřadu nárok na vydání předmětného pozemku podle zákona č. 229/1991 Sb.

Zákon č. 229/1991 Sb. upravuje podmínky restituce majetku, který má charakter majetku zemědělského (§ 1, § 30 zákona), jde o majetek, který přešel v rozhodném období z vlastnictví fyzické osoby na stát nebo jinou právnickou osobu (§ 4 zákona) některým ze způsobů uvedených v § 6 odst. 1 zákona, jde o majetek, který byl ke dni účinnosti zákona v držení právnické osoby mající postavení osoby povinné (§ 5 zákona), na který byl uplatněn oprávněnou osobou nárok na vydání u pozemkového úřadu v zákonem stanovené lhůtě (§ 4, § 9, § 13 zákona) a nejsou dány překážky pro faktické vydání požadovaného majetku (§ 11 zákona). Všechny zákonem stanovené podmínky musí být splněny současně, aby bylo možno žadateli vyhovět. Pokud v mezidobí nabyla majetek fyzická osoba, je postup upraven v § 8 zákona, podle něhož však není dána pravomoc k rozhodování pozemkového úřadu.

Jak již bylo uvedeno, pozemkový úřad svůj negativní výrok odůvodnil tím, že neshledal že by byl dán restituční titul podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Sb. Podle tohoto ustanovení lze oprávněným osobám vydat nemovitosti, které přešly na stát nebo jinou právnickou osobu v důsledku výroku o propadnutí majetku, propadnutí věci nebo zabránění věci v trestním řízení, případně v trestním řízení správním podle dřívějších předpisů, jestliže výrok byl zrušen podle zvláštních předpisů. Z citovaného ustanovení vyplývá, že restituční titul je dán tehdy, jestliže pravomocný výrok o propadnutí majetku byl zrušen podle zvláštních předpisů, přičemž pod čarou je odkaz na zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci a zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudní rehabilitaci. Tím dal zákonodárce jednoznačně najevo vůli, že umožňuje vydání nemovitosti tehdy, bylo-li předchozí odsouzení výrazem politické moci tehdejšího režimu s tím, že tato skutečnost musí být deklarována ve zrušujícím rozhodnutí příslušného orgánu podle zvláštních předpisů, upravujících postup při rehabilitaci určitých osob. V daném případě byl odsuzující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 z roku 1971 zrušen ke stížnosti pro porušení zákona podle příslušných ustanovení trestního řádu, který je obecným procesně právním předpisem v oboru trestního práva a nelze ho považovat za zvláštní právní předpis, jaký má na mysli ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Sb. Soud se ztotožňuje se závěrem pozemkového úřadu v tom, že v této věci není restituční titul podle uvedeného právního ustanovení dán.

Zrušením trestu o propadnutí majetku nedošlo k automatickému obnovení vlastnických práv, jak uvádí navrhovatel v opravném prostředku. K obnovení vlastnického práva je třeba dalších úkonů. Jestliže navrhovatel zvolil cestu uplatnění nároku u pozemkového úřadu podle zákona č. 229/1991 Sb. pak pro to, aby byl úspěšný, musí splnit tímto zákonem stanovené podmínky. Pokud by zrušením výroku o propadnutí majetku mělo dojít již tímto zrušením k obnovení vlastnických práv toho, komu byl majetek odejmut, postrádalo by ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Sb. smysl a bylo by zcela nadbytečné. Již z jeho zařazení mezi restituční tituly vyplývá, že obnovení vlastnických vztahů k požadované nemovitosti předpokládá splnění zákonem stanovených podmínek.

Pokud se navrhovatel v opravném prostředku dovolává restitučního titulu podle § 6 odst. 1 písm. r) zákona č. 229/1991 Sb. je k tomu třeba uvést, že navrhovatel uplatnil svůj nárok dne 12. 6. 1996, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Aby mohla být věc posuzována podle uvedeného právního ustanovení, musel by být nárok uplatněn do 31. 1. 1993. Podle § 13 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. v platném znění musel být nárok na vydání nemovitosti uplatněn u pozemkového úřadu ve lhůtě do 31. 1. 1993, jinak nárok zanikl. Pouze pro případy, kdy přicházel v úvahu restituční titul podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona, byla stanovena lhůta odlišná, a to tak, že lhůta k uplatnění nároku v těchto případech počala běžet v délce 18 měsíců až ode dne právní moci rozhodnutí, kterým byl výrok o propadnutí majetku zrušen, došlo-li k tomuto rozhodnutí po 1. 7. 1993 (§ 13 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb.). Zákon jednoznačně stanovil, že lhůta počítaná od právní moci rozhodnutí o zrušení výroku o propadnutí majetku, se vztahuje výlučně na případy, kdy je věc posuzována podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona. Při posuzování věci podle jiných restitučních titulů uvedených v § 6 odst. 1

zákona platí obecná lhůta pro uplatnění nároku, která uplynula dnem 31.1. 1993. Jde o lhůtu prekluzní, zákon výslovně uvádí, že neuplatněním práva ve lhůtě právo zaniklo.

Z uvedeného vyplývá, že chtěl-li se navrhovatel domáhat restituce předmětného pozemku s odvoláním na ustanovení § 6 odst. 1 písm. r) zákona č. 229/1991 Sb., měl uplatnit svůj nárok u pozemkového úřadu do 31.1. 1993. Jestliže tak neučinil, jeho nárok zanikl. Za těchto okolností je pak nadbytečné zabývat se tím, zda by byly splněny podmínky stanovené v tomto právním ustanovení, zda by tento restituční titul byl dán, když navrhovatel ani žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno posuzovat splnění podmínek o politické perzekuci, ani neuvádí a z jím předloženého usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 29.1. 1998, sp.zn. Nt 1201/95 je patrné, že jeho návrh byl tímto soudem zamítnut mimo jiné i proto, že soud neshledal jeho jednání za jednání směřující k ochraně lidských práv.

Ze shora uvedených důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pozemkového úřadu potvrdit (§ 250q odst. 2 o.s.ř.).

Pro úplnost považuje soud za potřebné konstatovat, že má důvodné pochybnosti o tom, zda na restituci předmětného pozemku vůbec spadá režim zákona č. 229/1991 Sb. Ze spisového materiálu je zřejmé, že v době přechodu vlastnictví na stát byl již na pozemku rozestavěný rodinný domek, na jehož stavbu bylo vydáno stavební povolení v roce 1962. Lze mít tedy pochybnosti o tom, že pozemek byl zemědělským majetkem dle § 1 a § 30 zákona č. 229/1991 Sb. Touto otázkou se měl dle názoru soudu pozemkový úřad zabývat prioritně. Přesto, že tak neučinil, neshledal soud tuto skutečnost za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, když je nesporně prokázáno, že v daném případě není dán restituční titul podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona a z pohledu posouzení dalších restitučních titulů uvedených v § 6 odst. 1 zákona byl nárok uplatněn po uplynutí zákonem stanovené lhůtě, takže nárok zanikl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 250k odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 250l odst. 2 o.s.ř., když navrhovatel neměl ve věci úspěch.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný (§ 250s odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 26. listopadu 1998

JUDr. Karla Cháberová,
předsedkyně senátu

Za správnost: